

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

การจำแนกโรคของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันครั้งที่ 4 (DSM-IV) ค.ศ.1994 ได้ให้ความหมายว่า "กามวิปริต" หมายถึง ความต้องการทางเพศที่ตื่นเต้น แปลกแหวกแนว ไม่เหมือนคนทั่วไป ความต้องการทางเพศหรือพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว โดยทั่วไปแล้วจะมีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าทางเพศเป็นวัตถุ หรือส่วนของร่างกาย ไม่ใช่บุคคล เป็นกิจกรรมทางเพศโดยมีความทุกข์ทรมาน หรือการทำให้บุคคลอื่น หรือบุคคลซึ่งเป็นผู้ร่วมเพศได้รับความอับยศอดสู หรือเป็นพฤติกรรมทางเพศกับเด็ก หรือบุคคลที่ไม่ยินยอมพร้อมใจด้วย ซึ่งจำแนกได้เป็นหลายประเภท เช่น รักร่วมเพศ ลักเพศ การมีความต้องการทางเพศกับเด็ก การมีความต้องการทางเพศกับสัตว์ การมีความสุขทางเพศกับส่วนของร่างกายหรือวัตถุ การมีความสุขทางเพศจากการทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด การชอบอดอวัยวะเพศ เป็นต้น การร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากก่อนการร่วมเพศปกติ ก็เป็นพฤติกรรมการกระทำซึ่งอาจเกิดได้ในพวกที่มีความต้องการทางเพศกับเด็ก พวกรักร่วมเพศ และอาจเกิดได้ในพวกคนปกติธรรมดาซึ่งเป็นพวกรักต่างเพศแต่มีความต้องการที่จะร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากเพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ก่อนการร่วมเพศปกติก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้การกระทำทางเพศที่ถือว่าวิปริตนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ต้องเป็นการบังคับขืนใจให้อีกฝ่ายหนึ่งร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากเท่านั้น ส่วนการกระทำดังกล่าวหากกระทำด้วยความยินยอมของทั้งสองฝ่ายแล้วก็ไม่อยู่ในขอบเขตการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ตามกฎหมายของประเทศไทยในสมัยก่อนนั้น เริ่มจากกฎหมายตราสามดวงซึ่งพิจารณาตามพระไอยการลักษณะผิดเมีย มิได้มีบทบัญญัติกฎหมายลงโทษการกระทำผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ แต่มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำอนาจารไว้ในมาตรา 2 ซึ่งผู้เขียนมีความเห็นว่า หากเกิดการกระทำผิดทางเพศ

กรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากเกิดขึ้น ก็น่าจะลงโทษฐานการกระทำ
อนาจารได้ นอกจากนี้แล้วในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชมีพระบรมราช
โองการกำหนดกฎหมายว่าด้วยการให้ราษฎร รักษาศีล คือ ศีลห้าในฐานะเป็นนิจศีลกับศีลแปดใน
ฐานะเป็นอุโบสถศีล กล่าวคือถือว่าการเสพเมถุนธรรมในทางมุกขมรรคและเวจมรรคในกิริยาตนเอง
เป็นการละเว้นศีลห้าข้อที่ว่าด้วยกาเมสุมิฉาฯ ส่วนการเสพเมถุนทางเวจมรรคกับผู้หญิงผู้ใดโดยไม่
ต้องห้ามตามศีลห้าข้อกาเมสุมิฉาฯ แต่เป็นการละเมิดศีลข้อพรหมจรรย์อันเป็นอุโบสถศีล อย่างไรก็ตาม
ตามไม่มีการกำหนดโทษการละเมิดศีลไว้เป็นการเฉพาะ มีแต่เพียงระบุไว้เป็นการทั่วไปว่า "ถ้าผู้ใดมิ
ได้กระทำตามพระราชกำหนดนี้จะเอาผู้นั้นเป็นโทษตามกำหนดโทษานุโทษ

กฎหมายลักษณะผัวเมียใช้บังคับอยู่จนถึงปี พ.ศ.2443 จึงได้มีการตราพระราช
กำหนดข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ.118 ซึ่งกฎหมายเริ่มมีความกระชับขึ้น มีการเพิ่มพระราชบัญญัติ
ลงโทษสำหรับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคไว้โดยเฉพาะ
แต่ในมาตรานี้มีได้มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำร่วมเพศทางปากไว้แต่อย่างไร นอกจากนี้
แล้วยังไม่มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำผิดฐานกระทำอนาจารด้วย ดังนั้นหากเกิดการบังคับ
ให้มีการร่วมเพศทางปาก ก็ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้เลย แม้กระทั่งกระทำผิดฐาน
กระทำอนาจาร

ต่อมาใน พ.ศ.2451 ได้มีพระบรมราชโองการให้ใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127
แต่ยังคงบัญญัติกฎหมายในลักษณะเดียวกับพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ.118
โดยในมาตรา 242 มีบทลงโทษสำหรับการกระทำชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์ซึ่งพิจารณาแล้วการ
กระทำผิดกรณี บังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากก็ถือเป็นการกระทำชำเราผิด
ธรรมดาตามนุษย์ได้ ดังนั้นหากมีการบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก ผู้กระทำก็จะมี
ความผิดฐานกระทำชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์โดยเฉพาะซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมในสมัยนั้นน่าจะเห็น
ว่า การร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากมีความรุนแรงต่อผู้ถูกระทำแตกต่างไปจากความผิดฐาน
กระทำอนาจาร ซึ่งบัญญัติไว้โดยมีเจตนารมณ์สำหรับการกระทำผิดอันมีลักษณะไม่สมควร
ในทางเพศ ต่อมาใน พ.ศ.2499 ได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 ตาม
กฎหมายฉบับนี้ไม่นำการกระทำผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทาง
ปากมาบัญญัติลงโทษไว้โดยเฉพาะ ซึ่งหากมีการกระทำผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วม
เพศทางเวจมรรคและทางปากเกิดขึ้น ก็ถือว่ามี ความผิดฐานกระทำอนาจารและทำร้ายร่างกายทั่ว

ไป การที่กฎหมายฉบับนี้ไม่มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำลักษณะดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ มีการให้เหตุผลไว้ว่าเนื่องจากมักไม่เกิดคดี และการที่นำมาบัญญัติไว้ชัดเจนเป็นเรื่องที่น่าอับอายแก่ประเทศชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวความคิดในเรื่องการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากในสมัยก่อน เห็นว่าเป็นการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำทางเพศที่วิปริตน่าอับอาย จึงมีบทบัญญัติกฎหมายลงโทษการกระทำร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ แต่เมื่อมาถึงในปัจจุบันนี้แนวความคิดที่เห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำทางเพศที่วิปริตได้คลี่คลายลงไปตามลำดับ จนกระทั่งมีแนวความคิดว่า การกระทำดังกล่าวไม่แตกต่างจากการกระทำอนาจารโดยทั่วไป ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศเท่านั้น ดังนั้นจึงลงโทษการกระทำความผิดกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้เป็นความผิดฐานเดียวกับการกระทำอนาจาร ซึ่งเมื่อพิจารณาเหตุผลและแนวความคิดดังกล่าวไม่สามารถนำมาใช้ได้ในปัจจุบัน เนื่องจากขณะนี้ได้มีการมีพฤติกรรมการกระทำความผิดกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากเกิดขึ้นอยู่เสมอซึ่งจะเห็นได้จากตามที่ปรากฏเป็นคดีและข่าวในปัจจุบัน และจากการศึกษาตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2530) นั้น จะเห็นได้ว่าความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตาม มาตรา 276 ซึ่งเป็นบทหลักของความผิดเกี่ยวกับเพศได้บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ...” ซึ่งตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1646/2532 ได้ตีความคำว่า “ข่มขืนกระทำชำเรา” ว่าหมายถึง การที่อวัยวะเพศชายล่วงล้ำเข้าไปในช่องสังวาส หรืออวัยวะสืบพันธุ์ของหญิงเท่านั้น กรณีที่มีการกระทำทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไม่ถือเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1048/2518 ดังนั้นผู้กระทำความผิดกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก จึงมีความผิดฐานกระทำอนาจารตามมาตรา 278 และ 279 ซึ่งหมายถึงการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ ซึ่งมีโทษเพียงจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น และจากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากนั้นมีลักษณะการกระทำและความรุนแรงต่างจากการกระทำอนาจารมาก ซึ่งพิจารณาแล้วอาจมีลักษณะและความรุนแรงเทียบเท่ากับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราก็ได้ ซึ่งมีโทษสูงมากโดยจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ทั้งนี้พิจารณาจากผลกระทบทะเลือนทางด้านจิตใจ โอกาสในการได้รับโรคทางเพศ

สัมพันธ์ และอาจได้รับบาดเจ็บจากการร่วมเพศในลักษณะดังกล่าวได้เช่นเดียวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มีข้อแตกต่างกันอยู่เพียงว่าการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากนั้นไม่มีโอกาสการตั้งครรภ์ และผู้ถูกกระทำอาจเป็นเพศหญิงหรือเพศชายก็ได้

ส่วนตามความเชื่อของศาสนาคริสต์นั้น เชื่อว่าการกระทำร่วมเพศต่อเพศเดียวกันเป็นการกระทำความผิด ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษจากการกระทำดังกล่าว ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญต่อบ้านเมือง และภายใต้อิทธิพลของคริสต์ศาสนาและกฎหมายโรมันอันเป็นสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติเหนียวแน่นทางศีลธรรม กฎหมายและระบอบการเมืองการปกครองของยุโรปและชาติที่นับถือคริสต์ศาสนาต่างก็มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิดดังกล่าวไว้โดยเฉพาะจนถึงปัจจุบัน อาทิเช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา เยอรมัน เดนมาร์ค นอร์เวย์ สวีเดนและแลนด์

ในประเทศสหรัฐอเมริกาบางรัฐ แคนาดา และอินเดีย มีบทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ มิได้ลงโทษเพียงแต่ความผิดฐานกระทำอนาจารเหมือนกับของประเทศไทย ซึ่งในแต่ละรัฐในสหรัฐอเมริกา หรือในแต่ละประเทศได้มีการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวแตกต่างกันออกไปบ้างเล็กน้อย เช่น การใช้ถ้อยคำ และอัตราโทษที่กำหนดโทษ การใช้ถ้อยคำนั้นบางรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกา และแคนาดาจะใช้ถ้อยคำที่กำหนดลักษณะการกระทำชัดเจน บางรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกา และอินเดียจะใช้ถ้อยคำที่มีความหมายกว้าง เช่น การกระทำร่วมเพศที่ผิดธรรมชาติ การร่วมเพศผิดธรรมชาติที่น่ารังเกียจ การร่วมเพศที่วิปริต ซึ่งมีผลทำให้ศาลของแต่ละรัฐ หรือแต่ละประเทศใช้ดุลพินิจในการตีความได้อย่างกว้างขวาง เกิดการตีความในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น บางศาลมีความเห็นว่าการกระทำร่วมเพศที่ผิดธรรมชาติจะต้องเป็นการล่วงล้ำโดยอวัยวะเพศชายทางเวจมรรคและทางปาก บางศาลมีความเห็นว่าจะต้องเป็นการล่วงล้ำโดยอวัยวะเพศชายทางเวจมรรคเท่านั้น หรือบางศาลมีความเห็นกว้างไปถึงขั้นอีกคือ เพียงแค่การที่ใส่ปากสัมผัสกับอวัยวะเพศหญิงก็เป็นการร่วมเพศที่ผิดธรรมชาติแล้ว แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าบทบัญญัติของแต่ละรัฐแต่ละประเทศมีลักษณะเดียวกัน คือ ลงโทษการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะทั้งสิ้น โดยมีแนวความคิดในการบัญญัติกฎหมาย 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อคุ้มครองมาตรฐานและศีลธรรมอันดีของประชาชนไว้ ซึ่งเป็นคุณธรรมส่วนรวม กล่าวคือความยินยอมไม่สามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในการกระทำผิดดัง

กล่าวได้ ประการที่สอง คือ เพื่อคุ้มครองเสรีภาพทางเพศ ในกรณีนี้ความยินยอมสามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ได้

นอกจากนี้แล้วในปัจจุบันนี้ในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา ได้มีแนวความคิดใหม่ที่จะขยายคำจำกัดความของคำว่า "ข่มขืนกระทำชำเรา" (ซึ่งปัจจุบันนี้หมายความว่า การล่วงล้ำอวัยวะเพศหญิงโดยอวัยวะเพศชายเท่านั้น) ให้ครอบคลุมไปถึงการล่วงล้ำทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการร่วมเพศโดยอวัยวะเพศชาย วัตถุ หรืออวัยวะอื่นใด เข้าไปในอวัยวะเพศหรือทางเวจมนรรคของผู้อื่นเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนหรือบุคคลที่สาม เนื่องจากถือว่าเป็นการกระทำที่มีความรุนแรงและน่ากลัวเทียบเท่ากับการข่มขืนกระทำชำเรา

ข้อเสนอแนะ

1. การกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปาก ในปัจจุบันนี้มีความผิดฐานกระทำอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งลักษณะการกระทำและระดับความรุนแรงของการบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปากแตกต่างกันไปจากการกระทำอนาจารมาก ซึ่งการกระทำอนาจารหมายถึงการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ เช่น จับหน้าอก จับมือ จับก้น หรือกอดจูบทั่วไปเท่านั้น จากการศึกษาพบว่ากฎหมายเดิมของไทยตลอดจนกฎหมายของต่างประเทศนั้นมีบทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ แต่ในประเทศไทยนั้นปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ โดยคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาให้เหตุผลว่าในอดีตมักไม่ค่อยเกิดคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปากมากนัก และการบัญญัติไว้เป็นการขัดแย้งทำให้เป็นที่น่าอับอายแก่ประเทศไทย แต่ปัจจุบันนี้ลักษณะสังคมของประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ปรากฏว่ามีการกระทำความผิดกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปากเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังปรากฏเป็นคดีตามที่ได้สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่องค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และข่าวในหนังสือพิมพ์ ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญต่อการบัญญัติกฎหมายลงโทษการกระทำความผิดดังกล่าว โดยเห็นสมควรมีบทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมนรรคและทางปาก

ได้โดยเฉพาะอีกมาตราหนึ่งแยกต่างหากจากการกระทำความผิดฐานกระทำอนาจาร เพื่อความเหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยอาชญาบัญญัติกฎหมายได้ดังนี้

“มาตรา... ผู้ใดกระทำการร่วมเพศทางเวจมรรคหรือทางปากต่อผู้อื่น โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นไม่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ...

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงต้องระวางโทษ...”

“มาตรา...ผู้ใดกระทำการร่วมเพศทางเวจมรรคหรือทางปากต่อเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษ...

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษ...

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กและเด็กนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษ...”

2. บทบัญญัติลงโทษการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก จะคุ้มครองผู้ถูกกระทำในกรณีถูกบังคับเท่านั้น หากผู้กระทำและผู้ถูกกระทำยินยอมให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากแล้ว ถือว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่มีเสรีภาพในทางเพศที่จะเลือกกระทำการร่วมเพศในลักษณะใด กับใครก็ได้ ตราบใดที่ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น หรือกระทบกระเทือนต่อความสงบสุขของสังคม ยกเว้นหากผู้ถูกกระทำเป็นเด็ก ต้องถือว่าความยินยอมไม่มีผลต่อการกระทำนั้นแต่ประการใด เนื่องจากแม้เด็กจะให้ความยินยอมโดยมีความเข้าใจ หยั่งรู้ถึงการกระทำนั้น แต่เด็กอาจจะไม่รู้ถึงคุณค่าของการกระทำนั้นว่าดีหรือไม่ รวมทั้งไม่เข้าใจถึงผลที่อาจเกิดจากการกระทำ ดังนั้นจึงควรกำหนดว่าความยินยอมของเด็กไม่มีผลทำให้การกระทำนั้นชอบด้วยกฎหมายแต่ประการใด เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้เยาว์เกี่ยวกับการกระทำทางเพศกรณีร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก โดยกำหนดอายุของเด็กที่ได้รับการคุ้มครองในเรื่องความยินยอม คือ อายุไม่เกิน 15 ปี โดยยึดเกณฑ์เดียวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและการกระทำอนาจาร แต่ในบทกฎหมายเดิมของประเทศไทยนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงการกำหนดอายุของเด็กในการให้ความยินยอมในเรื่องเพศมาหลายครั้ง อาทิเช่น พระโอ

ยการลักษณะผิวเมื่อย กำหนดอายุต่ำกว่า 7 ขวบลงมา พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ.118 กำหนดอายุต่ำกว่า 12 ปี ประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 กำหนดอายุต่ำกว่า 13 ปี ส่วนในต่างประเทศนั้นกำหนดอายุในการให้ความยินยอมในเรื่องเพศดังนี้ บางรัฐของสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่นกำหนดอายุต่ำกว่า 14 ปี ประเทศฝรั่งเศส และสวีเดนกำหนดอายุต่ำกว่า 15 ปี และบางรัฐของสหรัฐอเมริกา กำหนดอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าจะศึกษาค้นคว้าต่อไปว่า กฎหมายอาญาควรกำหนดอายุเด็กเท่าไรในการให้ความยินยอมในเรื่องเพศ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพของสังคม

3. การบทบัญญัติถึงโทษการกระทำความผิดกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทาง เวจรรคและทางปากนั้น ควรคุ้มครองผู้ถูกระทำทั้งเพศชายและหญิงเช่นเดียวกับบทบัญญัติการ กระทำอนาจาร เนื่องจากไม่มีความแตกต่างในลักษณะการกระทำ และผลของการกระทำ ไม่ว่าการ กระทำลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับเพศใดก็ตาม

4. ปัจจุบันนี้ เมื่อเกิดการกระทำความผิดทางเพศ ไม่ว่าจะเป็ความผิดฐานข่มขืน กระทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจาร ซึ่งรวมถึงกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทาง เวจรรคและ ทางปากด้วยนั้น ยังประสบปัญหาที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมและเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะ เป็ ตำรวจ อัยการ แพทย์ ศาล ทนายความ ซึ่งไม่เอื้อต่อการใช้สิทธิตามกฎหมายแก่ผู้ถูกละเมิด สิทธิทางเพศ ได้แก่ กรณีผู้เสียหายต้องไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุเหมือนคดี อาญาทั่วไป ต้องถูกสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนและอัยการในสถานที่ที่มีผู้คนมาก ในขณะที่ สภาพจิตใจยังไม่พร้อมที่จะรับสถานการณ์เช่นนั้น ต้องถูกทนายความฝ่ายจำเลยซักถามเพื่อให้ได้ข้อ เท็จจริงโดยไม่ได้คำนึงถึงจิตใจผู้เสียหาย ดังนั้นในส่วนนี้จึงเห็นสมควรที่จะพิจารณาหาแนวทาง แก้ไขในการดำเนินคดีต่อผู้เสียหายให้เหมาะสมกับลักษณะการกระทำความผิด เช่น จัดห้องสอบสวนเป็นสัดส่วนเฉพาะ ควรมีพนักงานสอบสวนที่ผ่านการอบรมโดยมีความรู้ความเข้าใจปัญหาการ ละเมิดสิทธิทางเพศมารับผิดชอบ เพื่อให้ผู้เสียหายลดความอับอาย ความกดดัน และมั่นใจที่จะมา ใช้สิทธิของตนตามกฎหมาย นอกจากนี้ ในการพิจารณาคดี ควรพิจารณาคดีเป็นการลับ ห้ามบุคคล ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าฟัง โดยไม่ต้องให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาล